

Notes breus

CAMPANYES

Hom ha llegit aquests dies a la premsa de Barcelona que han estat donades ordres enèrgiques contra les publicacions llicencioses. No és la primera vegada que s'ha perseguit la pornografia. S'ha fet campanya en moltes ocasions per tal que fossin retirades de la circulació les tones de paperam indecent que s'expedeix per quiosos i llibreries. La caça s'ha fet, però, quasi sempre a so de tabals, i a so de tabals no es cacen les llebres. Quan la cosa ha pujat massa de to han sortit notes oficioses als diaris, s'ha fet una petita ràtzia i als pocs dies han reaparegut les publicacions suprimides i algunes més per a fer concurrència i repartir-se bonament el mercat comprador.

No tenim per costum de taparnos els ulls amb les barnilles del ventall obert; no actuarem, per tant, de moralistes. N'hi ha prou en remarcar la nota de mal gust que donen les dotzenes de follets que periòdicament veuen la llum pública, per a que els sentits es revoltin.

Fan bé les autoritats republicanes de perseguir-ho; però cal que la República, en aquesta campanya moralitzadora tingui la seva norma peculiar. No ha d'utilitzar el mateix sistema que empraven les autoritats del caigut règim. Les ulleres fumades i les intencions tartufianes anaven bé per les campanyes anteriors. Ara cal tenir el bon gust de saber destenyir el que resta a cobert de tota moral, el que pot resistir l'embat de tota ètica i les grolleries que els sentits corporals rebutgen al primer contacte. Res d'esgarips hipòcrites, i poca-soltes. La campanya ha de tenir l'alta finalitat de respectar l'art i enfonsar la pornografia. La tàctica vella consistia en tractar de la mateixa manera el sà i l'insà, per tal que en renàixer la cosa útil; que no podia desaparèixer, hom fes sorgir novament el paperot llord i desvergonyit.

La República ha de tenir l'entesa d'aixecar l'art per damunt de totes les hipocresies i anorrejar per sempre la porqueria a despit de tots els Tartufs que vulguin i dolguin.

XEIX

Situem-nos

Només mancava l'actitud presa aquests dies per un sector de militars, per acabar d'esverar tota aquella sèrie de senyors Esteves, els quals, des de que hi ha la República, es veuen sotmesos a una vida de continuats esglais.

Tota aquesta eridòria caòtica de propaganda dels partits, tots aquests conflictes que es plantegen cada dia, fan rodar el cap als nostres senyors Esteves, se'ls indigesten els menjars, se'ls cargolen els budells de pànic i girant els seus beatífics ulls al cel suspiren anyorant aquells bons temps de les dictadures.

No és gens sorprenent l'actitud de certs militars; el que és d'estranyar és que aquesta actitud no s'hagi exterioritzat més aviat.

Ja hem escrit en altres articles que la tasca realitzada pels ministres del Govern provisional, a excepció del de la Guerra, era una obra fraccionària, sense un pla definit. Aquesta actitud, segons ells, es deu al seu excés respecte a la sobirania del poble, però que nosaltres sabem prou bé que no és altra cosa que la manera d'evitar divergències irreductibles en el si del Govern.

Són de tanta necessitat les reformes militars, com les reformes al ministeri de la Governació, al de Justícia i al d'Hisenda; i en canvi, no sabem que en aquests s'hagi reformat res.

I es compren aquesta actitud; puix si tenim en compte que la qüestió militar és purament d'una classe determinada, la qual rebia tot el seu prestigi de la corona, i que pels seus privilegis i les despeses que ocasiona no tenia les simpaties de cap classe social, no és d'estranyar que hi hagués unanimitat en la seva reforma. En canvi, els ministeris de Governació i Hisenda, per exemple, són el suport d'una sèrie d'empreses i negocis els quals per viure necessiten que perduri l'antiga organització monàrquica. L'exèrcit, desaparegudes les ambicions imperialistes, no el considerem necessari i pot reduir-se sense dificultats, però als altres ministeris ja s'ha de tenir més compte, car interessa continuar l'*status quo* establert d'abans de la República.

Aquest és el fet pel qual als altres ministeris no han realitzat l'obra revolucionària del ministeri de la Guerra, i no l'empatx de legalitat que ells ens volen fer creure.

Com a resultat d'aquesta lluita, ancestral dels pobles de Castella, entre el despotisme i la democràcia, és el trist espectacle d'inactivitat que ens donen les Corts Constituents. Es vergonyós i desesperant que al cap de quatre mesos d'ésser al poder, un Govern no tingui enlestides totes les ponències que fossin menester per tal que el Congrés pogués treballar de ferm, i s'avencés a satisfer aquelles necessitats col·lectives per evitar que aquest malestar s'exterioritzi un dia en revoltes perturbadores.

L'actitud de l'actual Govern, més que d'un govern revolucionari, sembla la del Govern Berenguer, el qual resolva per decret tot allò que li semblava bé i endossava a les problemàtiques Corts tot allò altre que podia fer trontollar institucions i privilegis que calia conservar.

Es per això que els homes liberals de Catalunya no podem fer-nos solidaris de cap de les maneres de l'obra realitzada pels governants de Madrid, car tenim la convicció que amb la seva insensibilitat i passiva actuació davant les apremiants necessitats del país, es realitza l'obra més destructora i més anarquitzant de la vitalitat del nostre poble.

Tenim una fe cega en l'activitat i capacitat organitzadora dels catalans, i, davant el llastimós espectacle de Madrid, només ens queda l'esperança que aviat tindrem la llibertat suficient per endagar-nos les nostres coses.

De moment podem dir que als homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya no ens espanta cap dels problemes plantejats i molt menys els socials, puix coneixem molt bé la psicologia dels nostres obrers i sabem que només cal establir un nou règim d'ampla llibertat i de millor justícia social, perquè obtinguem el seu preciós ajut per a anullar l'acció i la perturbació de tots aquells elements perturbadors i que avui viuen, encara que això molts no ho volen veure, protegits per les intemperàncies

Feminisme

Fins fa poc les nostres dones no es ballugaven ni s'organitzaven si no era per qüestions religioses, com eren els pomells i confraries. D'ençà que tenim República i principalment des de la campanya pro-Estatut, hem vist amb joia que les nostres dones senten altres inquietuds, s'interessen per la cosa pública.

Ahir mateix llegíem en aquest mateix periòdic la erida feta pel nostre *Jot* demanant que totes les xiquetes de Reus s'enrollessin a la novella agrupació nomenada *Grup Feminal*, la qual no té altre objecte que treballar per l'afinament de la cultura i del civisme de la dona reusenca.

Es convenient que la dona catalana entri de ple en l'activitat de totes les qüestions públiques, i deixi d'ésser aquella esposa o germana que viu reclosa dins les parets de casa i només s'exhibeix per a coquetejar amb l'altre sexe.

La missió de la dona és massa transcendental i rep d'una manera prou directa els trontolls de la societat perquè es desinteressi de tot allò que fa referència a l'organització política i social del nostre poble.

Cal, també, que s'emancipi de la tutela ancestral d'aquelles persones que representen un passat, i per això és necessari que capeixi ben bé la missió que ha de complir.

Amb això no volem dir que hagi de perdre cap d'aquelles belles qualitats que tant caracteritzen a la dona catalana, com són la seva discreció i recatament, sinó que amb la nova educació que propugnem donar-los, volem que deixi tot allò que és artificial i antinatural.

Esperem que a Reus s'organitzarà una forta agrupació la qual serà un exemple i un estímul pels altres pobles de Catalunya.

X. X.

de dalt i poden fer fructificar llur llavor en el terreny de les misèries dels desheredats.

Cal més comprensió i més cordialitat dels de dalt i més justícia pels de baix, si volem endagar per bons viarans tots els greus problemes que avui fan trontollar l'estabilitat en la marxa progressiva del nostre poble.

J. S.